

Arrest

nr. 159 810 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. STRAETMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Bengalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 juli 1987.

Op 27 april 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 14 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 mei 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van 14 april 2011. Bij arrest van 12 augustus 2011 met nummer 65 532 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) uit te vaardigen. Deze werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via de post op 9 september 2011.

Op 13 september 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 12 juli 2012 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 augustus 2012 tekent de verzoekende partij bij de Raad beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van 12 juli 2012.

Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) uit te vaardigen. Deze werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via een aangetekende zending van de post op 24 augustus 2012.

Bij arrest van 16 oktober 2012 met nummer 89 780 stelt de Raad afstand van het geding vast.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) uit te vaardigen. Deze werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via een aangetekende zending van de post op 22 oktober 2012.

Op 31 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging voor verblijf in België te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 31 december 2012 onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 4 september 2013 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2013 werd ingediend door :

*M.(...), A.(...) (...)
nationaliteit: Bangladesh
geboren te Chouddagram op 18.07.1987
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene legt een geboorteakte voor, alsook een attest van immatriculatie. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Op 22 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod (bijlage 13sexies) uit te vaardigen. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht op 4 september 2013 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*In uitvoering van de beslissing van (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :
M.(...), A.(...) en geboren te zijn te Chouddagram op 18.07.1987, en van nationaliteit Bangladesh te zijn, het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: hij heeft geen geldig paspoort.*

□ *Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:*

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.10.2012 aan hem betekend op 24.10.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar.

Reden:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.07.2012 aan hem betekend op 08.08.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
- 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat er van een gebonden bevoegdheid slechts sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer

hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen "ruime" discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de "verplichte" afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen geïllustreerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"8. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 4 januari 2013 door Verzoeker werd ingediend, als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet van deze voorwaarde vrij te stellen.

9. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt". Onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden een document dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont.

10. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag als identiteitsdocumenten een geboorteakte en een attest van immatriculatie model A gevoegd (STUK 3). De bestreden beslissing verduidelijkt niet waarom deze documenten niet als identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet worden erkend. Uit deze documenten blijkt nochtans onmiskenbaar de naam, de nationaliteit, het geslacht, de geboortedatum, de geboorteplaats en het persoonlijk identificatienummer van verzoeker.¹ Ter zake kan verwezen worden naar een arrest van Uw Raad van 31 mei 2013, waarin als volgt werd geoordeeld (eigen markering).²

"In de bestreden beslissing wordt enkel uiteengezet dat dit stuk geen kopie is van een identiteitskaart maar er wordt niet duidelijk gemaakt waarom dit stuk dat dezelfde vermeldingen bevat als een

identiteitskaart en werd afgeleverd door een Belgische overheid, niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat een identiteitsdocument moet worden voorgelegd. Er is in casu geen sprake van een correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen. "

In lijn met deze rechtspraak dient ook in het geval van verzoeker tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel besloten te worden. Nu verwerende partij verzuimd heeft te motiveren waarom de bijgevoegde documenten niet als identiteitsdocumenten in aanmerking werden genomen, is het immers geenszins zeker dat de bestreden beslissing op basis van een afdoende en volledig onderzoek van deze documenten werd genomen.

Vermits verzoeker bijgevolg geen kennis kan nemen van de exacte gronden waarop de bestreden beslissing is gesteund, schendt deze beslissing ook de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ("Uitdrukkelijke Motiveringswet") en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht.

11. Weliswaar vermeldt de bestreden beslissing dat "de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart".

Deze vermelding kan echter in geen geval als een "afdoende" motivering in de zin van de voormelde Uitdrukkelijke Motiveringswet van 29 juli 1991 worden beschouwd. Het begrip afdoende impliceert immers dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dit is geenszins het geval, vooreerst omdat de Omzendbrief van 21 juni 2007 niet verordend is³ en dus geen voorwaarden aan de wet - die slechts "een identiteitsdocument" vereist - kan toevoegen. De verwijzing naar een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart is bijgevolg louter exemplatief.

Voorts heeft Uw Raad eerder al geoordeeld dat de loutere verwijzing naar de Omzendbrief van 21 juni 2007, niettegenstaande de aanvrager documenten ter staving van zijn identiteit heeft overgelegd, niet volstaat als motivering:⁴

"(...) en l'espèce, la partie requérante a produit une «attestation de perte des pièces d'identité», document qui comporte toutes les données d'identification fisurant d'ordinaire dans une carte d'identité (nom et prénoms, lieu et date de naissance, photographie et signature du titulaire) et est revêtue des informations d'usage pour la délivrance d'un document officiel (numéro de document ; numéro de dossier ; désignation, signature et cachets de l'autorité émettrice).

Dans de telles circonstances (...) le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le document produit par la partie requérante au seul motif que les documents produits « ne sont en rien assimilables aux documents repris dans la circulaire du 21/06/2007 » mais devait expliquer les raisons pour lesquelles l'identité de l'intéressé demeurerait incertaine ou imprécise malgré la production dudit document, en sorte que sa demande devait être déclarée irrecevable.

Il en résulte que la partie défenderesse a insuffisamment motivé sa décision et n'a dès lors pas satisfait à son obligation de motivation. "

Krachtens de artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook het beginsel van de materiële motiveringsplicht, was de verwerende partij dus gehouden om in de bestreden beslissing opgave te doen van de redenen waarom de geboorteakte en het attest van immatriculatie model A die bij de aanvraag van Verzoeker waren gevoegd, niet als identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet werden aanvaard. Minstens diende zij te motiveren waarom de identiteit van verzoeker onzeker of onduidelijk zou zijn, niettegenstaande de identiteitsdocumenten die door hem werden overgelegd. Gezien dergelijke motivering in de bestreden beslissing ontbreekt, heeft verwerende partij haar motiveringsplicht geschonden.

Het eerste en enige middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

De voetnoten opgenomen in het verzoekschrift luiden als volgt:

¹ Verzoeker kan bovendien met deze documenten vereenzelvigd worden. De geboorteakte bevat weliswaar geen foto. Verzoeker voegt bij onderhavig verzoekschrift een studentenkaart van de United International University te Dhaka (Bangladesh), voor de academiejaren 2009-2011, waarop zowel zijn naam als zijn foto worden afgebeeld (stuk 4). Gezien de fysieke band die door deze foto wordt vastgesteld, toont verzoeker dus genoegzaam aan dat hij, als drager van de geboorteakte, de persoon is die erin omschreven wordt.

² RvV 31 mei 2013, nr. 104 059.

³ RvV 21 juni 2013, nr. 105 580.

⁴ RvV 18 november 2009, nr. 34 317. Vrije vertaling: "In voorliggend geval heeft de verzoekende partij een «attest van verlies van identiteitsdocumenten» voorgelegd. Dit document bevat alle identiteitsgegevens die normaal voorkomen op een identiteitskaart (naam, voornaam, geboortedatum en -plaats, foto en handtekening titularis) en bevat de gebruikelijke gegevens van een officieel document (documentnummer, dossiernummer, hoedanigheid, handtekening en stempels van de uitgevende overheidsdienst). De Raad meent dat, in deze omstandigheden, de verwerende partij zich niet kon beperken tot de verwerping van de door de verzoekende partij aangedragen documenten, om de uitsluitende reden dat deze "in het niets vergelijkbaar zijn met de documenten zoals Voorzien in de omzendbrief van 21/06/2007", maar dat de verwerende partij de redenen had moeten opgeven waarom de identiteit van de betrokkene onzeker of onduidelijk zou zijn ondanks de overlegging van het bedoelde document, waardoor de aanvraag onontvankelijk zou verklaard worden. Bijgevolg heeft verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd en heeft zij dus niet aan haar motiveringsverplichting voldaan."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker verwijt verwerende partij niet gemotiveerd te hebben waarom een geboorteakten en een attest van immatriculatie niet als identiteitsdocument in aanmerking worden genomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker bij de aanvraag geen internationaal erkend paspoort of een gelijkaardige reistitel, noch een kopie van een nationale identiteitskaart heeft toegevoegd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9 bis van de wet, die als volgt luidt:

"§ 1- In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. "

Ook in de omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verzoeker andermaal dient te verwijzen, wordt dit standpunt bevestigd (vetschrift en onderlijning toegevoegd):

"Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C.I.b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C.2.b.1))

Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei) . De omzendbrief van 21.06.2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken."

Verwerende partij verwijst eveneens naar rechtspraak van Uw Raad:

"De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet" (RW, 29 april 2012, nr. 60 614) .

Dit geldt eveneens voor het attest van immatriculatie temeer daar dit attest op de voorzijde duidelijk vermeld dat dergelijk attest geenszins een identiteitsdocument is, noch een nationaliteitsbewijs en het slechts geldig is indien het vergezeld gaat van een identiteitsdocument waarvan belanghebbende houder is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust bij verzoeker. Hij dient zich te bekwamen in de procedure die hij inleidt.

In de bestreden beslissing wordt derhalve correct aangegeven dat de aanvraag niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde voldoet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt verwerende partij op dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het enige middel is ongegrond."

3.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing juridische en feitelijke overwegingen bevat. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit vormt de juridische overweging van de bestreden beslissing. Voor de feitelijke overwegingen, stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij een geboorteakte en een attest van immatriculatie heeft neergelegd, maar geen kopie van het internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart. Tevens geeft de verzoekende partij geen geldige motivering die de verzoekende partij toelaat vrijgesteld te worden van de voorwaarden van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst ook naar de omzendbrief van 21 juni 2007 die stelt dat de identiteit en nationaliteit bewezen moeten worden door een internationaal erkend paspoort, of gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)”

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient te worden vermeden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

– de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

– de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In casu heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging de volgende stukken neergelegd ter staving van haar identiteit:

- geboorteakte, uitgegeven op 29 maart 2011,
- attest van immatriculatie *dd.* 11 oktober 2011, geldig tot 10 januari 2012.

De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om het attest van immatriculatie niet te aanvaarden als een identiteitsdocument, daar een attest van immatriculatie enkel gebaseerd is op verklaringen van de verzoekende partij en geen te verifiëren informatie bevat over haar identiteit (cf. RvS 5 oktober 2010, nr. 207.910). Bovendien werd op het attest van immatriculatie uitdrukkelijk gesteld: *“Le présent document ne constitue en aucune façon un titre d'identité ou un titre de nationalité.”* Deze zin kan vertaald worden als volgt: *“Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”*

Uit wat bepaald is in artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven. Enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt echter aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens worden vermeld op de geboorteakte.

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk dat aan een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde wordt toegeschreven als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. Hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont deze niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. De loutere voorlegging van een geboorteakte laat niet toe om dit document te vereenzelvigen met de persoon op wie deze betrekking heeft, *in casu* de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat de geboorteakte met haar kan vereenzelvigd worden door de foto op de studentenpas schooljaar 2010-2011 die zij heeft neergelegd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen elementen werden aangebracht die aantonen dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te verwerven in België en zij legde geen afschrift neer van haar nationaal paspoort of haar identiteitskaart. De verzoekende partij weerlegt dit niet.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, kan uit het voorgaande niet worden afgeleid dat het volstaat dat “*op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan*”, noch dat de neergelegde stukken met voldoende zekerheid de identiteit van de verzoekende partij vaststellen. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever in dit artikel voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar twee arresten van de Raad. Hier kan echter geen rekening mee worden gehouden. Er blijkt – los van het gegeven dat van de Raad geen precedenterwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er is geen schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS